

Mărturia dnei Consuelo Santos, soția Dr Nevado

"Ulterior am aflat că soțul meu a cerut Fericitului Josemaría vindecarea mâinilor sale. Mi-am dat seama de importanta ameliorare a leziunilor de la mâinile sale, care era tot mai rapidă."

21.12.2001

Eu sunt infirmieră, supraveghetoare a blocului operator. Am lucrat la Spitalul Social din Badajoz între 1955

și 1962. Din acel an și până în 1980, am lucrat ca infirmieră de bloc operator la clinica Nuestra Señora del Pilar din Almendralejo, provincia Badajoz. În toată această perioadă, am lucrat în principal alături de soțul meu, doctorul Manuel Nevado, chirurg.

Soțul meu și-a început activitatea sa chirurgicală ca chirurg ortoped în 1956, la spitalul din Valdecilla, provincia Santander. Aici el s-a specializat în chirurgie generală, traumatologie și ortopedie. Așa după cum îmi povestea, și după am putut-o constata ajutându-l ca infirmieră de-a lungul anilor, el obișnuia să trateze fracturile cu echipament radiosopic, așa cum se obișnuia pe atunci; se folosea de radioscopie și pentru extragerea corpurilor străine. În acei ani echipamentele și instrumentația radiologică erau de calitate slabă iar dispozitivele de protecție foarte precare.

Îmi amintesc faptul că în momentul căsătoriei noastre, în decembrie 1962, el prezenta deja primele leziuni datorate expunerii repetate la la radiații, care se manifestau prin pierderea pilozității pe dosul mâinii; de asemenea, apăruse o mică zonă cutanată hiperpigmentată.

Foarte încet, dar urmând o evoluție progresivă, leziunile pe care el le prezenta pe dosul mâinilor, mai ales la cea stângă, erau tot mai evidente și bătătoare la ochi, în așa măsură că s-a văzut constrâns, în iunie 1992, să-și întrerupă practica chirurgicală. La acea dată, îmi amintesc că avea plăgi hiperkeratotice mari, alternând cu zone hiperpigmentate ale pielii și mai ales, cu ulcerații pe fața dorsală a palmelor; cea mai importantă, și care îl jena cel mai mult, era o ulceratie întinsă, cu marginile infiltrate și întărite, care cuprindea toată fața dorsală a celei de a doua falange a mijlociului de la mâna

stângă. Soțul meu acoperea aceste ulcerații, cu aspect foarte urât, prin diverse pansamente pe care eu le schimbam frecvent.

Cu toate că nu o manifesta de obicei, eu remarcam că era destul de preocupat de mâinile sale: într-o zi, ca în treacăt, el mi-a comentat că el se vedea obligat să se supună unor grefe de piele la degete și la mâini. Nu lua medicamente speciale, dat fiind că nu exista nici un tratament adaptat pentru a ameliora leziunile provocate de către radiodermita cronică.

În noiembrie 1992, soțul meu și cu mine am făcut una dintre călătoriile noastre obișnuite la Madrid. Cu această ocazie el s-a dus la Ministerul Agriculturii, pentru a rezolva o problemă în legătură cu via, ca urmare a intrării Spaniei în rândul Comunității europene (Noi posedam pământ, inclusiv o vie, și ne puneam

problema ce ar fi mai convenabil să semănăm).

La reîntoarcerea de la Ministerul Agriculturii, pe jumătate surprins și amuzat, pe jumătate recunoscător, soțul mi-a spus ce i s-a întâmplat: a avut o conversație cu un funcționar al ministerului, un inginer agronom, care l-a informat cu competență și în detaliu asupra problemelor care îl interesau; totuși, lucrurile nu s-au oprit aici, căci atenția acestuia s-a fixat asupra mâinilor, fiind preocupat de starea lor și l-a întrebat despre cauza acestor leziuni. Soțul meu i-a spus că aceste leziuni erau provocate de efectul radiațiilor, că evoluția lor este progresivă și că nu exista nici o soluție. Atunci, funcționarul, i-a înmânat o imagine cu Fericitul Josemaría Escrivá, pe care era scrisă și o rugăciune, invitându-l să-i ceară vindecarea.

Soțul meu nu a mai făcut nici o referire la această imagine, și nici nu mi-a spus dacă îl invoca pe Fericitul Josemaría. Aș vrea să precizez că soțul meu este foarte respectuos față de alții și că ține, la rândul său, să i se respecte intimitatea.

La câteva săptămâni după aceea, ne-am dus la Viena. Acolo am fost foarte surprinși, și soțul meu ca și mine, să găsim atâtea imagini ale Fericitului Josemaría în toate bisericile pe care le-am vizitat, și am povestit împreună despre universalitatea devoțiunii față de acesta. Am constatat atunci cât de mare este devoțiunea în diferite locuri ale lumii, spre deosebire de cea pe care i-o purtam noi, deși ne-a vizitat țara.

Ulterior am aflat că soțul meu a cerut Fericitului Josemaría vindecarea mâinilor sale. Mi-am dat seama de importanta ameliorare a leziunilor de la mâinile sale, care era tot mai

rapidă. Nu îmi mai cerea să îi schimb pansamentele și am putut constata că ulcerările profunde s-au cicatrizat complet și plăgile hiperkeratotice au dispărut.

În prezent, mâinile sale sunt complet vindecate. Începând din ianuarie 1993, el și-a reluat activitatea operatorie normală. După cum am spus, eu am aflat mai târziu că soțul atribuie vindecarea radiodermitei sale cronice invocării Fericitului Josemaría.

Almendralejo, 1 iulie 1993.

.....